

Emma Vilarasau: "Em sento segura quan una obra està ben escrita"
18/03/2014

Temàtica: [Cultura](#)
Perfil: [General](#)

Emma Vilarasau és una de les grans actrius de Catalunya. La seva trajectòria teatral inclou més de trenta interpretacions des de 1982. El seu primer projecte personal és *Els meus poetes*, una lectura poètica teatralitzada que repassa els poemes que l'han marcat i que arriba al Teatre Municipal l'Ateneu el proper dissabte, 22 de març, dins del Dia Mundial de la Poesia. Aquesta és una entrevista feta des de l'Institut Municipal de Cultura.

Quins són els teus orígens en el teatre? Vas començar fent teatre amateur a Sant Cugat, però l'inici ja va ser amb Sartre i no pas fent el més freqüent, com és interpretar *Els Pastorets*.

Doncs sí, vaig començar amb les *Mosques* de Jean Paul Sartre, però també vaig fer *La desaparició de Wendy* de Josep Mª Benet i Jornet, i algunes altres. Però *Els Pastorets* no, no els vaig fer mai.

A Igalada t'hem vist en muntatges tan diversos com *L'hèroe*, *La Ronda*, *Dansa d'agost*, *Paraules encadenades*, *Un tramvia nomenat desig*, *Carta d'una desconeguda*, *La infanticida* o *Qui té por de Virginia Woolf*? Et sents més segura amb els autors clàssics o amb els dramaturgs contemporanis com Galceran o Riera?

Em sento segura quan una obra està ben escrita, ja sigui clàssica, contemporània o d'un autor novell. Si quan la llegeixes veus que està ben tramada, que els personatges tenen gruix, que els diàlegs són alguna cosa més que enginyosos, que el text explica alguna cosa més que una simple anècdota, que es manté l'interès fins al final, que no t'esperes el que acaba succeint; doncs aleshores penso que pots anar segura, com a mínim amb l'autor. Després arriba el director, en qui també cal confiar.

Actualment estàs treballant en dos projectes. *Barcelona*, una obra per la qual has estat guardonada amb el Premi Butaca 2013 i un altre de caire més personal, *Els meus poetes*. Com combines aquest treball?

És molt senzill: *Barcelona* està de bolos i no tenim bolos cada dia, així que procuro col·locar els bolos dels poemes en els buits que deixa *Barcelona*. Són dues feines molt diferents, no hi ha perill de confusió.

Anteriorment ja havies treballat amb en Pere Riera, l'autor de *Barcelona*, a *Desclassificats*. Precisament per la teva interpretació en la versió filmada t'ha valgut el Premi Jordi Dauder a la creativitat en el cinema català que atorga la Mostra de Cinema Llatinoamericà de Catalunya. Com veus el panorama cinematogràfic català?

Doncs no estic molt assabentada de com va el cinema, però per coneguts i amics sé que molts projectes cauen després de mesos d'intentar tirar-los endavant, que molta gent que abans treballava de manera continuada porta mesos i fins i tot anys sense treballar. Tècnics, productors i actors viuen o malviuen de l'atur. Com tantes altres branques de la cultura, el cinema també pateix.

Has entrat a les llars dels catalans amb sèries com *Secrets de família*, *Nissaga de poder*, *Majoria absoluta* o *Ventdelplà*. Les circumstàncies actuals, amb la desaparició de cadenes com Canal 9 o els moments que viu TV3, com creus que poden afectar la ficció televisiva?

Afecten i molt, no es produeix tanta ficció des de TV3 com s'havia arribat a produir, les nostres productores cada dia van pitjor o es busquen la vida a Madrid, si és que poden. I el mateix fan molts actors. Les sèries castellanes, en general, crec que han baixat el llistó o van dirigides cada cop a un públic més ampli perquè les audiències manen. I de sèries catalanes crec que no se'n fan de noves, algunes es posposen i es posposen per falta d'acord i de pressupost. En fi diuen que és la crisi, segur.

Suposo que la mort de l'Anna Lizaran, amb qui vas protagonitzar *Agost* i amb qui havies compartit tantes obres del Teatre Lliure, et devia afectar força.

Sí, ens va afectar a molts. A mi em va deixar orfe en molts sentits, amb ella vaig començar, vam viure moltes coses juntes i en èpoques molt diferents de les nostres vides. Són absències que fan mal, deixen buits que no s'omplen mai.

Ben aviat et posaràs sota les mans d'en Sergi Belbel que et dirigirà en el nou muntatge *Els dies feliços* de Samuel Beckett. Com afrontes aquest nou repte amb un dels directors que t'ha dirigit més vegades?

És un repte i, com tots els reptes, suposa pujar un graó més en el teu aprenentatge, Winnie és una supervivent, potser LA SUPERVIVENT més gran de la història, una dona que es resisteix a tirar la tovallola, que es resisteix a acabar, i els trucs que utilitza per seguir endavant no són gaire lluny dels que utilitzem tots, és una tragicòmica. Beckett és gran, molt gran i, amb tot el respecte del món, intentarem apropar-nos a aquesta obra mestra. Amb el Sergi hi ha molta confiança, ens coneixem prou com per a no equivocar-nos l'un respecte l'altre, és un gran entusiasta, conserva la il·lusió del primer dia quan parla d'un projecte i és un gran conixedor de Beckett. Així que penso que els ingredients hi són, esperem que el resultat estigui a l'alçada que es mereix aquest gran text.